

LENGTER HJEM TIL SYRIA

Etter fire år i flyktningleir i Libanon, er skolen lyspunktet i hverdagen for Bara'a (10). Og fargeblyantene.

Bara'a rekker hånden høyt opp i været, så høyt hun kan for å få lærerens oppmerksomhet i det trange klasserommet.

– Velg meg, roper hun, men læreren velger en annen denne gangen.

Bara'a elsker å gå på skolen, og hun elsker å lære nye ting. Selv om hun bare er ti år gammel vet hun akkurat hva hun vil bli når hun blir stor: Hun skal reise tilbake til hjemlandet sitt, Syria, for å bli lærer og lege. Det må bare bli fred der først.

– Det var ikke mer mat igjen i Syria. De bombet oss fra fly. Vi ble veldig redde, derfor kom vi hit, forteller Bara'a.

INTENST SAVN

Navnet hennes er arabisk og betyr uskyld, men hun har allerede opplevd mer enn de fleste. For fire år siden flyktet hun og familien fra borgerkrigen i Syria til en flyktningleir i nabolandet Libanon. Libanon er et land på størrelse med Rogaland fylke, men huser i dag 1,5 millioner flyktninger fra Syria. Over 25 prosent av befolkningen er dermed flyktninger.

Bara'a savner hjemlandet sitt intenst.

– Det er veldig annerledes her. I Syria hadde vi et stort hus. Jeg hadde et eget rom, en egen seng og et skap fullt av klær. Her sover vi seks stykker i samme rom. Jeg savner tingene mine, jeg kunne ikke ta med meg noe da vi flyktet, forteller tiåringen.

ELSKER Å TEGNE

Bara'a viser frem det lille skuret av finér som hun nå må kalle hjem. Det er sparsommelig innredet med madrasser stablet oppå hverandre på den ene siden av rommet og en gammel kasse-TV i motsatt ende. Når hun ikke er på skolen gjør hun lekser eller tegner. Tegning ble hennes favoritt hobby da hun kom til Libanon.

– Jeg elsker å tegne. Da jeg kom hit gråt jeg mye og var mye sint. Dette var det jeg tegnet.

Hun viser frem tegneboken sin, som er full av tegninger om hvor mye hun savner Syria. En av tegningene viser et hjerte med vinger. Under tegningen har Bara'a skrevet "hjertet er trist fordi jeg forlot Syria".

– Jeg liker denne tegningen best. Jeg drømmer om å reise tilbake til landet vårt. At jeg flyr tilbake til Syria, sier hun forsiktig. Hun forteller beskjedent at hjertet hennes fortsatt er trist.

MYE HAR ENDRET SEG

Rett utenfor familiens hjem sitter moren til Bara'a, Amar. Hun lager Bara'as favorittmat, gryteretten molokhiyeh. Familien må klare seg på veldig mye mindre nå enn før, og er helt avhengige av esken med mat de får fra Røde Kors hver måned.

– Hadde dette vært i Syria hadde jeg tilsatt et halvt kilo kjøtt i maten. Nå må vi klare oss med buljong. Ting har virkelig forandret seg, forteller mamma Amar.

Da Bara'a og familien flyktet fra hjemlandet i 2012 hadde hun rukket å gå på skole i ett år. Syriske flyktningbarn i Libanon har ikke vanligvis noe skoletilbud, og Bara'a levde i leiren i tre år uten skole. Bare det siste halvåret har hun fått et undervisningsopplegg å gå til. Det er hun veldig takknemlig for.

– Det viktigste i livet mitt er skolen. Jeg elsker å lære! Så jeg kan reise tilbake til Syria og undervise barna og lege syke mennesker, avslutter hun.